

Ville tilstander i klimapolitikken

Ingunn Økland gir en pussig beskrivelse av klimadebatten i Australia i sin kommentar "Ville tilstander i klimadebatten" (Aftenposten 21. juni). Økland synes å være lite opptatt av argumentene. Derfor er hun heller ikke i stand til å se skillet mellom fløyene i debatten. Dette går i Australia som ellers i verden ikke som hun skriver, mellom industrien og miljøbevegelsen, men mellom dem som istemmer i at våre utslipp av CO₂ medfører katastrofal global oppvarming, og de som tviler på denne påstanden.

Makthavernes strategi i Australia har også vært lik den som er benyttet andre steder i verden. Klimadebatten erklæres ganske enkelt for avsluttet, og påstanden om denne menneskeskapt oppvarmingen opphøyes til et dogme som ikke krever begrunnelse. Problemet for makthaverne oppstår når de skal vedta lover som regulerer CO₂-utslipp. Lovvedtak krever nemlig rasjonell begrunnelse i et moderne demokrati. Talsmenn for den rådende ideologi er dårlig forberedt på dette fordi det ikke har vært nødvendig å sette seg inn i argumentene i klimadebatten – den var jo over.

Skeptikere har i mellomtiden fått god anledning til å sette seg inn i argumentene. I Joanne Novas debathåndbøker får debattanter gode råd om hvordan de skal fokusere på kjernen i klimadebatten. John Mclean, som nylig foreleste på Universitetet i Oslo, har med sine analyser gjendrevet påstanden om vitenskapelig enighet i klimaspørsmålet. En rekke australske vitenskapsfolk har vist seg som slagkraftige debattanter. Geologen Robert M. Carter, som også har foredratt i Norge, ber politikere besinne seg. Vi må forberede oss på og tilpasse oss de klimaendringene som måtte komme med en realistisk politikk. Det er forkastelig å ødsle bort enorme summer på virkningsløse tiltak når disse ressursene ellers kunne løse reelle problemer for jordens mange fattige.

Talsmenn for den offisielle ideologi har lenge forsøkt å unngå en åpen offentlig debatt. Når de nå i Australia blir konfrontert med sine tidligere gale påstander om klimautviklingen i landet, levnes de liten ære. Det samme vil uvegerlig måtte skje i Norge.

Økland synes å tro at de økonomiske skadevirkningene som følge av klimaideologien er mindre følbare i Norge enn i Australia. Dette er nok ikke alle strømkundene i Norge enige i. De enorme feilinvesteringene i forbindelse med lagring av plantenæring (CO₂) under havbunnen vil også gjøre oss fattigere – uten målbar virkning på temperaturen. Norge bør ikke kaste bort sine sterkt begrensede menneskelige ressurser på tiltak som kun belaster folket.

Nicolay Stang
leder av Klimarealistene

